

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: statutární město Plzeň**, se sídlem nám. Republiky 1, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, čj. 2015/32967-421/1,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Statutární město Plzeň bylo podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoveno opatrovníkem pana J.L., ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání [usnesení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 6. 5. 2015, čj. TAA-10684/2015-7/1536, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 6. 2015, čj. 2015/32967-421/1].

Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Žalobce s ustanovením opatrovníkem uvedené osoby v předmětném řízení nesouhlasí.

K přezkoumatelnosti ustanovení opatrovníka se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: „*Usnesení o ustanovení opatrovníka ve správním řízení (§ 32 odst. 2 a 5 správního řádu) není úkonem, kterým se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem. Rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení (§ 76 odst. 5 správního řádu) lze samostatně přezkoumat žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.*“ [rozsudek ze dne 29. 5. 2015, čj. 2 As 247/2014-48].

II. Řízení před správními orgány

Usnesením ze dne 6. 5. 2015, čj. TAA-10684/2015-7/1536, Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovil žalobce opatrovníkem pana J. L.,... ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Toto své usnesení odůvodnil tím, že účastníku řízení J. L. se prokazatelně nepodařilo doručovat oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání držitelem poštovní licence Českou poštou, s. p. Vzhledem k tomu, že úřad práce nemá povědomí o existenci osoby z osob blízkých účastníkovi řízení ani z předchozí své úřední činnosti, ze spisové dokumentace či jiných informačních zdrojů, a v souvislosti s nutností zajistit nepřítomnému účastníkovi správního řízení ochranu jeho práv, rozhodl správní orgán o ustanovení opatrovníka. Opatrovníkem ustanovil statutární město Plzeň s ohledem na nenalezení vhodné osoby z osob blízkých.

Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2015, čj. 2015/32967-421/1, Ministerstvo práce a sociálních věcí odvolání žalobce zamítlo a odvoláním napadené usnesení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 6. 5. 2015, čj. TAA-10684/2015-7/1536, potvrdilo. V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí odvolací správní orgán mj. uvedl, že co se týče námitek odvolatele, že úřad práce v napadeném usnesení vůbec nezdůvodňuje, proč opatrovníkem jmenovaného ustanovil právě odvolatele, z usnesení není patrné, v čem konkrétně spatřuje vhodnost odvolatele k výkonu opatrovnické funkce, a argumentace v tomto směru zcela chybí, dále že toliko z faktu, že jmenovaný má v obci trvalý pobyt, dle odvolatele nelze dovodit faktický vztah k obci, potažmo vhodnost odvolatele k výkonu opatrovnické funkce, odvolací správní orgán uvádí, že s ohledem na výše uvedené je zjevné, že odvolatel je osobou vhodnou k výkonu funkce opatrovníka, když nebylo možno ustanovit opatrovníkem osobu blízkou, jež by mohla zájmy účastníka řízení v řízení bránit. Nepřítomnému účastníkovi řízení musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv a funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, což představuje mj. studium spisu, podávání vyjádření, a vedení celého sporu za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce. Lze rozumně soudit, že v případě, kdy nelze nalézt osobu opatrovanci blízkou, je obec, tedy v dané věci statutární město Plzeň, z důvodu výkonu samosprávné funkce uchazeči o zaměstnání nejbližší a má dostatečné kompetence k hájení jeho práv. Nutno zdůraznit, že obec coby veřejnoprávní korporace pečuje o potřeby svých občanů, což je jedno z jejích poslání vyplývajících ze zákona o obcích. Pokud jde o námitku odvolatele ohledně nedostatečnosti odůvodnění napadeného usnesení, konstatuje odvolací správní orgán, že ze spisové dokumentace je dostatečně seznatelné, na základě jakých skutečností úřad práce rozhodoval. Námitky

odvolatele, že napadené rozhodnutí není prakticky vůbec odůvodněno, že úřad práce nemá povědomí o existenci osob blízkých jmenovanému ani z předchozí své úřední činnosti, ze spisové dokumentace či jiných informačních zdrojů, nemohou být v daném případě důvodem pro vyhovění odvolání. Na tomto místě odkazuje odvolací správní orgán např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 4 Ads 86/2008-198, a připomíná zásadu jednotnosti řízení. Důsledkem aplikace této zásady ve správním řízení mj. je, že totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Případné vady, jichž se dopustí správní orgán I. stupně a které lze zhojit správním orgánem II. stupně, tak odvolací správní orgán napraví, aniž by muselo dojít ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odvolací správní orgán postupoval ve smyslu této zásady a strohé odůvodnění napadeného usnesení v potřebné míře v odůvodnění rozhodnutí o odvolání doplnil.

III. Žaloba

V žalobě se namítá, že prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl žádné argumenty, proč opatrovníkem účastníka řízení ustanovil právě město Plzeň. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ve velkém snaží napravit zjevně chybějící argumentaci prvoinstančního správního orgánu, kdy poměrně obsírně popisuje jeho bezvýsledné snahy o zjištění místa pobytu pana J. Loudy, včetně snah o zjištění osob jemu blízkých, a uvádí, že důvodem, na základě kterého lze město Plzeň v daném případě považovat za osobu vhodnou pro výkon opatrovnícké funkce, je to, že obec je z důvodu výkonu samosprávné funkce uchazeči o zaměstnání nejbližší a má dostatečné kompetence k hájení jeho práv, když coby veřejnoprávní korporace pečuje o potřeby svých občanů, což je jedno z jejích poslání vyplývajících ze zákona o obcích.

S takovým názorem žalobce nesouhlasí, neboť obce zde nejsou proto, aby řešily soukromé záležitosti jednotlivců, kteří mají na jejím území hlášen trvalý pobyt. Obec není zřízena k tomu, aby vystupovala jako zástupce svých občanů v jednotlivých správních řízeních. Pokud zákon hovoří o tom, že obec „*pečuje o potřeby svých občanů*“, má tím na mysli občany této obce jako celku, tj. vždy se musí jednat o zájem veřejnoprávní a potřeby všech občanů obce nebo jejich větší části. Povinností obce je tedy svým občanům zajistit jejich potřeby takřka výhradně ve formě dobře fungujících veřejných služeb či veřejného pořádku. Občanům - jednotlivcům má být obec k dispozici ve výjimečných situacích, kdy se tyto osoby dostanou do tíživých životních situací, zpravidla z důvodů jimi nezaviněných událostí (např. v případě živelných pohrom), nebo v situacích, kdy byla soudem z nějakého důvodu ustanovena opatrovníkem svých občanů omezených ve svéprávnosti. To ale, zdá se, není tento případ, nebo to alespoň z napadeného rozhodnutí není zřejmé.

Žalobce tudíž považuje výklad žalovaného, že hájení osobních zájmů jejích občanů je ze zákona posláním obce, za čistě účelový a věcně i právně nesprávný. Hájení práv (byť jen třeba procesních) účastníka správního řízení nemůže být nikdy považováno za veřejný zájem, neboť se z logiky věci jedná čistě o osobní zájem konkrétního účastníka.

Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že pan J. L. uvedl úřadu práce kontaktní adresu..., čímž *de facto* sám potvrdil, že se v Plzni fakticky nezdržuje. Samotné řízení bylo vedeno kontaktním pracovištěm Úřadu práce v Táboře a je tudíž otázkou, proč prvoinstanční správní

orgán neustanovil opatrovníkem pana J. L. město T., které by žalovaným tvrzené a blíže nespecifikované kompetence pro výkon opatrovnické funkce dozajista splňovalo stejně jako město Plzeň, jen s tím rozdílem, že výkon opatrovnické funkce Tábořem by byl rozhodně ekonomičtější a časově méně náročný, než je tomu v případě Plzně. Případná argumentace, že existence doručovací adresy oproti trvalému pobytu nezakládá občanství v daném městě a ani jiný žádný vztah k němu, nemůže obstát, jelikož lze mít za to, že pan J. L. se fakticky vyskytuje spíše v T. než v Plzni, se kterou ho tak kromě adresy trvalého pobytu nepojí vůbec nic.

Dne 22. 7. 2015 obdržel žalobce rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Českých Budějovicích, kontaktního pracoviště T., jímž byl pan J. L. vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Rozhodnutí bylo vydáno i přesto, že aktivita žalobce, jakožto opatrovníka pro účely tohoto řízení, byla naprosto nulová. Měl-li tedy správní orgán na srdci hájení práv účastníka řízení, měl v situaci, kdy žalobce zjevně nedbal o ochranu práv opatrovance, nepochybně postupovat podle § 32 odst. 7 správního řádu, usnesení o ustanovení žalobce opatrovníkem zrušit a ustanovit opatrovníkem někoho jiného. To však neučinil a samozřejmě ani učinit nechtěl, jelikož zájmy a práva opatrovance nebyly v tomto případě pro rozhodující správní orgán vůbec podstatné.

Žalobce má tedy za to, že jeho ustanovením opatrovníkem pana J. L. nebyly v konkrétní kauze ani tak hájeny zájmy a práva opatrovance, jako spíše zájem obou správních orgánů na rychlém vyřízení záležitosti a na splnění své povinnosti. Město Plzeň není vhodnou osobou k výkonu funkce opatrovníka této osoby, neboť jej s ní, vyjma žalovaným účelově přeceňovaného hlášeného místa trvalého pobytu na jeho území, nepojí žádný prokázaný faktický vztah.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný předně v celém rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání. Dále uvedl, že úřad práce se pokusil zjistit osobu vhodnou, především z řad osob blízkých jmenovanému. Žádnou osobu blízkou se mu však zjistit nepodařilo. S ohledem na tuto skutečnost ustanovil žalobce opatrovníkem jmenovaného.

K námitkám žalobce, že obec není zřízena k tomu, aby zastupovala své občany v jednotlivých správních řízeních, jelikož se nejedná o veřejnoprávní zájem, a že není vhodnou osobou k výkonu funkce opatrovníka jmenovaného, jelikož ji se jmenovaným nepojí žádný faktický vztah vyjma přeceňovaného hlášeného místa trvalého pobytu, jakož i ke sporu o význam údaje o trvalém pobytu, žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 As 26/2013-57, a to konkrétně na body 24, 25, 26 a 29 tohoto usnesení. Námitku žalobce, že obec nemůže být ustanovena opatrovníkem ve správním řízení, potažmo že jako obec není vhodnou osobou k výkonu funkce opatrovníka, tak lze s ohledem na výše uvedené odmítnout. Úřad práce se pokoušel zjistit osobu, která by byla pro funkci opatrovníka jmenovaného nejvhodnější, a jelikož se mu nepodařilo zjistit žádné osoby blízké jmenovanému, tak s ohledem na zákonem zakotvený vztah jmenovaného k žalobci ustanovil žalobce opatrovníkem jmenovaného v souladu se zákonem, přičemž jmenovaný neprokázal žádné vážné důvody, které by mu bránily tuto funkci vykonávat.

K námitce žalobce, že měl úřad práce ustanovit opatrovníkem město T., žalovaný uvádí, že s ohledem na skutečnost, že jmenovaný je občanem statutárního města Plzně, je pochopitelné, že se žalobce jevil správnímu úřadu jako osoba vhodnější než město T. Následná aktivita opatrovníka ve správním řízení nemohla být předmětem řízení o ustanovení opatrovníkem, a proto je pro posouzení dané věci bez právního významu. Lze nicméně dodat, že neplnění povinností opatrovníka není důvodem pro odejmutí této funkce, ale naopak může být důvodem pro případné vymáhání náhrady škody ze strany opatrovaného, pokud opatrovník řádně nehájil jeho práva.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu zásadně jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žalobní body mají dvojí význam: z pohledu žalobce pozitivně určují, co konkrétně bude soud přezkoumávat, z pohledu soudu negativně vymezují, čím se soud zabývat nemůže a nebude. Zásadu dispoziční (§ 5 s. ř. s.) je třeba vnímat i tímto způsobem: „*Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet kasační námitky, tím by vybočil z role nestranného rozhodce sporu. Úkolem zdejšího soudu je řádně uplatněné námitky posoudit, nikoli je spoluvytvářet. Opačným postupem by žalovanému znemožnil podat relevantní procesní obranu a osobám zúčastněným na řízení I) a II) by znemožnil uplatnění jejich procesních práv.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2016, čj. 9 As 1/2016-50). I když se tento názor Nejvyššího správního soudu bezprostředně týká kasačních námitek, bezpochyby jej lze obdobně vztáhnout také na posuzování žalobních námitek krajskými soudy.

Podle ustálené judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, jeden celek. Soud souhlasí se žalobcem, že se správní orgán I. stupně odůvodněním vhodnosti žalobce pro jeho ustanovení opatrovníkem blíže nezabýval. Odvolací správní orgán však tento nedostatek v rámci řízení o odvolání napravil a podrobně rozvedl důvody, které jej k vydání tohoto rozhodnutí vedly. Odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu považuje soud za dostatečné.

Podle § 32 odst. 4 správního řádu opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu [*věta první*] a tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody [*věta druhá*].

Opatrovníkem může být ustanovena jak osoba fyzická, tak i osoba právnická, např. obec. Ustanovením obce opatrovníkem účastníku řízení před správním orgánem se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 As 26/2013-57, publikovaném pod č. 3182/2015 Sb. NSS. I když primárně šlo o otázku souhlasu obce jako předpokladu pro ustanovení opatrovníka účastníkovi v řízení před správním orgánem, uvedený senát se tu vyjádřil i k některým dalším aspektům tohoto institutu.

Žalobce především namítá, že pokud zákon hovoří o tom, že obec „*pečuje o potřeby svých občanů*“, má tím na mysli občany této obce jako celku, tj. vždy se musí jednat o zájem veřejnoprávní a potřeby všech občanů obce nebo jejich větší části.

K tomuto aspektu sporu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 26 svého usnesení ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 As 26/2013-57, vyslovil takto: „*Smyslem a účelem existence obce jako veřejnoprávní korporace je pečovat o své občany. Proto v případě, že není jiné vhodné osoby, je povinností obce poskytnout osobě neznámého pobytu, jež je občanem obce, alespoň základní procesní ochranu. V opačném případě by totiž v mnoha případech nebylo možné nalézt vhodnou osobu k ustanovení opatrovníkem. V tomto ohledu se nelze ztotožnit s dřívější praxí správních orgánů, které ustanovovaly vlastní pracovníky, což je praxe opakovaně odmítaná Ústavním soudem pro střet loajality ustanoveného pracovníka ke svému zaměstnavateli na jedné straně a povinnosti hájit práva opatrovance na druhé straně (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 322/2000, a ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 1090/07).*“.

Z § 32 odst. 4 správního řádu plyne, že primárně je třeba opatrovníkem ustanovit osobu blízkou. Avšak v případě, že taková osoba neexistuje, resp. nebyla provedeným šetřením nalezena, je možné ustanovit opatrovníkem jinou vhodnou osobu. Jelikož bližší charakteristiku jiné vhodné osoby zákon nestanoví, bude na správních orgánech, aby v každém jednotlivém případě zhodnotily konkrétní okolnosti a ustanovily opatrovníkem osobu, která bude dle jejich názoru řádně hájit zájmy opatrovance. Uvedený závěr potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2011, čj. 8 As 22/2001-78). Správní orgán tedy nepochybil, když rozhodl o ustanovení žalobce jako opatrovníka poté, co se mu nepodařilo získat žádné poznatky o osobách blízkých opatrovanci. Soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že výkon opatrovnictví nelze podřadit pod § 2 odst. 2 zákona o obcích. Z formulace tohoto ustanovení, dle něhož obec pečuje o potřeby svých občanů, lze dovodit, že obec je možné v rámci správního řízení ustanovit opatrovníkem jejího občana, neboť opatrovnictví je založeno na hájení práv, resp. potřeb opatrovance.

Žalobce dále namítá, že lze mít za to, že pan J. L. se fakticky vyskytuje spíše v T. než v Plzni, se kterou ho tak kromě adresy trvalého pobytu nepojí vůbec nic.

V daném případě pan J. L. měl jako místo trvalého pobytu uvedenou adresu ..., a jako adresu pro doručování uvedl úřadu práce adresu ... Při doručování zásilek jmenovanému vyznačili poštovní doručovatelé dne 24. 4. 2015 ve vztahu k adrese ..., že adresát je na uvedené adrese neznámý, a dne 29. 4. 2015 ve vztahu k adrese ..., že adresát odstěhován bez udání adresy.

K tomuto aspektu sporu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 29 svého usnesení ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 As 26/2013-57, vyslovil takto: „*Pokud jde o význam údaje o trvalém pobytu, nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že trvalé bydliště nezakládá mezi občanem a obcí žádný, resp. jen formální vztah. Trvalé bydliště je sice primárně údajem evidenčním, avšak společně s českým státním občanstvím zakládá občanství obce (§ 16 odst. 1 zákona o obcích). Z tohoto občanství pak vyplývá řada práv a povinností včetně ústavou zaručeného aktivního a pasivního volebního práva do příslušného obecního zastupitelstva,*

právo hlasovat v místním referendu, vyjadřovat se na zasedání zastupitelstva atd. (§ 16 odst. 2 citovaného zákona). Na druhé straně na samotnou existenci tohoto vztahu nemá vliv, že občan svá práva nevyužívá.“.

Jsou-li splněny zákonné podmínky, je proto obec povinna svému občanu za situace, kdy jeho pobyt není znám a je-li toho třeba k ochraně jeho práv, poskytnout pomoc spočívající v hájení jeho práv a zájmů, a vystupovat tak v postavení jeho opatrovníka.

Rovněž u námitky pasivity žalobce jako ustanoveného opatrovníka se soud ztotožňuje s názorem žalovaného správního orgánu v jeho vyjádření k žalobě [*„Následná aktivita opatrovníka ve správním řízení nemohla být předmětem řízení o ustanovení opatrovníkem, a proto je pro posouzení dané věci bez právního významu.“*].

K již řečenému soud podotýká, že z žaloby nevyčetl, že by žalobce namítal rovněž nedostatečnost zjišťování okruhu osob vhodných pro ustanovení opatrovníkem a/nebo nezvážení jiných než výše uvedených překážek ze strany statutárního města Plzně.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutí soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

V daném případě byl opatrovník ustanoven účastníku řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Místní příslušnost krajského soudu k řízení o žalobě proti ustanovení opatrovníka jako úkonu akcesorické povahy se v tomto případě řídí zvláštním ustanovením o místní příslušnosti ve věcech zaměstnanosti jako věci hlavní, kdy rozhodujícím kritériem je, kde má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje (§ 7 odst. 3 s. ř. s.).

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. května 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková